

Sredinom 13. stoljeća, točnije 1265. rođen je Alighieri Durante, čija su djela ostala zapamćeno pod nadimkom Dante. Točan datum Danteova rođenja nije zabilježen, ali u nekim izvorima spominje i se i ovaj današnji - 29. svibanj. Ono što znamo jest da je Alighieri rođen i odrastao u Firenci, gdje je s devet godina upoznao platonsku ljubav svog života Beatrice (Beatrice) koja mu je bila inspiracija sve do smrti. Oboje su bili obećani, kako je u ono vrijeme bio običaj, pa je Dante 1285. oženio Gemmu Donati, djevojku iz ugledne firentinske obitelji, a njegova Beatrice se ranije udala za stanovitog Simonea de Bardija. Koliko je poznato, nakon djetinjstva vidjeli su se još samo jednom s osamnaest godina, no ona mu je ostala vječni motiv. Beatrice umire vrlo rano, već 1290. nakon čega se Dante posvećuje studiranju klasičnih znanosti, religije i filozofije. 1300. godine postao je jedan od šest čelnika koji su upravljali Firencem. Već dvije godine kasnije njegovi su protivnici prevladali u Firenci, te je Dante protjeran. Neko vrijeme živi u Veroni, zatim luta po talijanskim gradovima u bijedi i siromaštvu, dok se konačno nije skrasio u Raveni, gdje je, kako se misli, predavao retoriku. U Raveni je Dante i umro 1321.

Njegovo prvo djelo "La vita nuova" u prijevodu "Novi život" sadržavalo je kolekciju lirskih pjesama u formi autobiografskog romana. No, višestoljetnu slavu stekao je "Božanstvenom komedijom". Sam Dante djelo je nazvao "Komedija" - jer je pisano pučkim jezikom te stoga što je početak tužan i strašan, a kraj poželjan i lijep. Naknadno je Giovanni Boccaccio dodao djelu pridjev "divina" jer je samo djelo smatrao božanstvenim. Božanstvena komedija zamišljena je kao himna i hvalospjev ljubavi, ipak djelo je s vremenom nadraslo početnu inspiraciju postavši enciklopedijom srednjovjekovnog znanja. Ovo dijelo opisuje zamišljeni put, kojim Dante kreće uz pomoć svojih vodiča Vergilija i Beatrice kroz pakao, čistište i raj. Svaki dio broji 33 pjevanja, što s uvodnim pjevanjem daje broj 100. Tim djelom Dante je izvršio dalekosežan utjecaj na europsku literaturu. U hrvatskoj pak književnosti Danteov utjecaj osjeća se od Marka Marulića pa do Preradovića. Na hrvatski jezik prevodili su ga, između ostalih, Isidor Kršnjavi i Vladimir Nazor.

Papa Franjo je nazvao Dantea pjesnikom mogućega čovječjeg iskupljenja, duboke promjene, koje nijedna slabost ne može omesti, ako čovjek zaista želi ponovo ugledati zvijezde. U Danteovim stihovima Sveti Otac zamjećuje mogućnost obnove koja polazi iz srca ako se ono otvara uzvišenijoj dimenziji. Dante nas poziva da iznova otkrijemo izgubljeni ili zatamnjeni smisao svoga ljudskoga hoda i da se nadamo svijetlom obzoru u kojem svijetli punina

dostojanstva ljudske osobe. Čitavu Božanstvenu komediju možemo shvatiti kao dugi put, kao istinsko osobno i zajedničko, crkveno, društveno i povijesno hodočašće – stoji u poruci Svetoga Oca.

I još jedna zanimljivost.

Dante je u svojoj Komediji spomenuo i Hrvatsku. Naime, u alegorijskom posjetu Raju kada je ugledao Kristov lik na Veronikinu rupcu, vlastiti je ushit usporedio s ganućem hrvatskih hodočasnika, a zatim je na još nekoliko mjesta stavio Hrvate na počasno mjesto. Neka nova istraživanja upućuju da je Dante proputovao Hrvatsku i to u pratnji ni manje ni više nego zagrebačkog biskupa Augustina Kažotića. Čak se pretpostavlja da je vidio i Baščansku ploču. Također je zanimljivo da je njegov unuk Nicolo Alighieri u Zagrebu držao jednu od najstarijih gradskih ljekarni.

Budući da je Dante bio majstor riječi ovu priču završavamo jednom njegovom poučnom rečenicom koja glasi: "Ljubav ima uvijek dvije pratilje: dobrotu i strpljivost."